

ски войници, нощният патраул. Жените и мъжете не се разотидоха, защото напоследък всичко, каквото можеше да достигне до тук, научаваха го от тия войници. Изведнъж, преди да може някой да усети и да попречи, Балкан се спусна върху двамата войници с такава ярост, че те, макар отчаяно да махаха с пушките си, едва успяваха да се запазят. Спусна се Къню. Той хвана кучето, отдръпна го с големи усилия на страна, дадоха пояс и го вързаха. Балкан още ръмжеше, очите му горяха като запалени въглини. Това беше незначителна случка, но сержантът беше бледен, разтреперан и сконфузен. Той се разсърди и ругаеше Къня. След малко Къню беше арестуван и отведен на поста. Здравео вързан, той заведе там и Балкан.

На другия ден Къню си дойде. Той едва вървеше, лицето му беше издраскано и с големи сини петна. Къню беше потъмнял, почти неузнаваем, в очите му гореше някакъв зловещ огън, той ядно свиваше устни и на всички запитвания не продума ни една дума. Той гледаше земята, наметнат с синьото си палто, и плюеше настрана. Няколко дни покъсно при него дойде дядо Маринко.

— Днес Балкан пак го няма, а Къню?
— попита старецът.

Къню, загледан в земята, въздъхна.